

הסתדרות

הצגת הקירקס האחרונה

חזק הצביעו בעד,

חזק הצביעו נגד —

אך איש לא ידע

על מה ההצבעה בעצם

„מי בעד הצעת סיעת מרי, המחנה הרדיקלי הישראלי?“ שאל מזכיר ההסדרות יצחק בן-אהרן, בסיכום הדיון בעניין תוספת-היוקו בוועדה-הפועל של הסתדרות. „מי נגד?“ שאל שוב, אחרי שהסתיימה ספירת הקולות שהצביעו בעד ההצעה נדחתה. סיעות רק”ה, מק”י, אחוה וברית-השמאל הצביעו בעד. המע”ר עבודת-המ”ס, הרשימה הממלכתית, הר”ה החופשי והליברלים העצמאיים הצביעו נגד.

רק חבר אחד של הוועדה-הפועל לא השיך תהפך בהצבעה. היה זה אלכס מסיס, נציג סיעת מרי — שהעלה את ההצבעה הנידון: „אני מבקש להפנות את תשומת-לב חברי הוועדה-הפועל, קרא ממקומו בתום ההצבעה, „שהם הצביעו עכשיו בעד הצעה שהם מעולם לא קראו אותה — פשוט משום שלא הוגשה להם כלל.“

מזכיר ההסתדרות לא נבוכ כלל: „כולם מתארים לעצמם מה יכולה להיות הצעת הסיעה שלכם, צעק, והמשיך בהצבעה על הצעות הסיעות האחרות.

מנגנון

הזהב האפור

בגלל סיבות מסויימות,

גרמו פקידים מסויימים למחסור

שערורייתי במזג — וזריווחי

מיליונים לספסרים מסויימים

„זוהי השערורייה הגדולה ביותר ש-אירעה אי פעם במדינה,“ זעם שרי-האוצר פנחס ספיר.

הוא דיבר על המחסור במלט — וגרם לצחוק פרוץ מפי יודעי-דבר.

כי אלה ידעו שלא רק רצה — היה ספיר מחסל את המחסור בשיחת-טלפון. שכן המחסור במלט, שהגיע כבר לממדי שואה לאומית, גרם להפסקת בניית בתי-חולים ושיכונים לעולים ולזוגות צעירים — נגרם בעטייה של הוראה ממשלתית.

מונופול פסול. הוראה ממשלתית זו, האוסרת למעשה יבוא מלט מחו”ל, גועדה להעניק מונופול לחברת נשר, המייצרת את המלט, ולחברת סחר-נשר, המשווקת

נקת מונופול ממשלתי לסוחר מועדף, הפכה מעשית מאוד כאשר נשר חדלה לייצר מלט בכמויות מספיקות.

איסור — בצו. הפיתרון ההגיוני היה כמובן — לאפשר יבוא מלט. אלא שלכן התנגדו פקידים מסויימים במשרד המסחר והתעשייה.

יבוא מלט פירושו פגיעה ברווחיה של נשר וסחר-נשר. אותם פקידים החליטו שמוטב שהבנייה בארץ תיפסק, מאשר ייפגעו רווחים אלה.

הם שיכנעו את שר המסחר והתעשייה, הנאלץ להגיע להחלטות על בסיס המידע שמוסרים לו פקידיו — וזה חתם על צו האוסר למעשה יבוא, מאחר שהוא מחייב את היבואן למכור את המלט במחיר הפסד. בתיאוריה, קיימת גם סובסידיה של 55 ל”י לטון מלט מיובא — אלא שאף יבואן לא גילה עדיין כיצד וממי מקבלים אותה. בפועל, היא קיימת רק בפירסומי מס”ת.

ספסרות במיליונים. מאחר שרשות הנמלים מסרבת לאפשר פריקת מלט בנמליה, נותר נמל עזה השער היחיד ל-הכנסת מלט לישראל. התוצאה: כל קבלן, וכל אורח סתם, יכול לקנות מלט כאוות נפשו, אם רק יטריח את עצמו לשערי עזה — ויאות לשלם את המחיר המבוקש. הנע בין 360 ל-400 ל”י הטונה.

הספסרים המוכרים את המלט במחירים מופקעים אלה נלחמים בכל כוחם, מ”אחורי הקלעים, להשאיר את המחיר הרשמי של 135 ל”י בחוקף. כל עוד לא יתאפשר מסחר חוקי במלט מיובא ב-מחיר סביר — הם ימשיכו לגרוף מיליונים.

רוח מהמצוקה. הם אינם היחידים הנהנים מהמצב: לגבי נשר, המחיר של 135 ל”י מהווה העלאת מחירים — בתקר פה של הקפאת מחירים: לפני כן, מכרה נשר טונה מלט ב-115 ל”י — והרוויחה עליו יפה. עתה, היא מרוויחה 20 ל”י גוספות.

קביעת מחיר זהה לטון מלט המיוצר בארץ, ולטון מלט המיובא מחו”ל, והי-חייב בהוצאות הובלה ומיסים — מאפשר לנשר וסחר-נשר להתעשר לא פחות מה-ספסרים בנמל עזה. לדברי קבלנים אף אותה יד, מאחר שחלק מהמלט המשוק עלידי סחר-נשר במחיר 135 ל”י — מגיע לידי ספסרים, המוכרים אותו ב-400 ל”י. המעייית הציבורי. לדברי דובר מס”ת אליהו עטיה, ועוורו גד רואן, עולה טון מלט מיוצא ליבואן 185 ל”י, ולאחר הסובסידיה של 55 ל”י, רק 135 ל”י. איפה ניתן למצוא מלט במחיר כזה? תשובת הדובר: „כנראה שהקבלנים מכירים את המקומות.“

„משרד המסחר והתעשייה מטעה את הציבור ביועדיו,“ מאשים לעומת זאת אהרן תלם, מגדולי יבואני המלט. „ההוד-

שמואל תמיר נפל במלכודת שרצה

לטמון לבגין בעזרת האלופים

אריק שרון (למטה) ועזר וייצמן

ההצגה הגנרלית

שמואל תמיר, המרכז החופשי. תמיר, שמשאלי דעת-הקהל מנבאים עליה בכוחו בבחירות הקרובות, טרם ויתר על חלומו הישן, לשחרר את תנועת החרות ממנהיגותו של בגין, ולסחוף את רוב תומכיה אליו. כדי להצליח למשוך יותר ויותר קולות ממחנה גח”ל למפלגתו, היה תמיר זקוק להוכחה עד כמה מחבלת מנהיגותו של בגין במחנה הימין, התוכנית המקורית היתה להטמין מלכו-דת לבגין בעזרתם של שני הגנרלים, עזר וייצמן ואריק שרון. שני האלופים נמנים על ידידי האישיים של שמואל תמיר מזה שנים. לא רק שהם קרובים לו בהשקפה-תיהם הקיצוניות בנושאי חוץ ובטחון, אלא שהם מדברים באותה שפה שהוא מדבר, חושבים באותם תדרים. שלושתם, כפי ש-הם מתבטאים בינם לבין עצמם, „משדרים על גל אחד.“

כל הדיבורים על הזהות בין וייצמן לבין תמיר וז’בוטינסקי, המשמשת נר לרגליהם של ראשי תנועת החרות, או על ההשקפות הליברליות של אריק שרון שהביאו אותו להצטרפות דווקא למפלגה הליברלית.

ההצגה שהוצגה השבוע על הבמה הפוליטית של ישראל, יכלה להיכנס בשקט לקלאסיקה של הדראמה העולמית כמופת של משחקי צביעות והעמדת-פנים. כשרוממות האיחוד, ההקרבה העצי-מית והליכוד בפיהם, שיחקו מנהיגי הימין את התפקידים שהוכנו להם בהתלהבות שהיתה עשויה לשכנע אפילו את הגדולים שביריביהם. לרגע נדמה היה כי סיסמת המערך הנגדי שהופרה באוויר על-ידי אלוף (מיל), אריק שרון, מייד אחרי שיחרורו מצה”ל, אכן תיגרוף אחי-ריה את כל מחנה הימין לגי’האד כללי. אלא שלרוע מזלם של השחקנים, קשה היה להציג הצגה זו במשך זמן ממושך. כבר בימים הראשונים, החלו להתגלות ה-בקיעים הראשונים בחומת האשליה, ה-עיקר על-ידי אותם עסקנים שלא תודרכו כראוי ולא הבינו מה בדיוק מתרחש.

ההצגה הגדולה ביותר בעולם הפוליטי הישראלי היתה ההצגה הגנרלית. כמו כל מחזה טוב, היתה לידתה ברעיון. הפעם היה זה רעיון שנועד להמציא סכ-סיס בחירות מוצלח עבור מפלגתו של

ערכים פורקים מזג כנמז עזה

שואה לאומית

עות בדבר כמויות מלט גדולות העומדות להגיע לארץ, אינן נכונות. מס”ת הוציא רשימות-יבוא לשני מיליון טון מלט בלבד — טיפה בים. „אותם פקידים במס”ת שגרמו לאסון הלאומי הזה, מסיבות שלהם, גורמים כיום לכל יבואן להפוך לעברייני. מחיר טון (המשך בעמוד 22)

אותו. הוזיכיון על שיווק המלט הוענק ליחזקאל סחר, מפכ”ל המישרה לשעבר, כפיצוי לאחר סיום שירותו במישרה. כל עוד סיפקו נשר וסחר-נשר את הר-מלט הדרוש, רטנו נגד המונופול רק מתחרים, שנבצר מהם להתפרנס גם הם בתחום זה.

השערורייה העקרונית-עיונית, של הע-